



(Priloga Vrtnu.)

Št. 3.

Ljubljana, dné 1. marca 1905.

XIII. tečaj.

Na ledu.

Oj, ne stajaj led se gladki,
Saj še ni pomlad prišla,
Saj še s snegom je odeta
Gora in planjava vsa.

Naj le brije mrzla burja,
Meni ni nikoli mraz!
Nosek moj pač rdeč je malo,
Toda le za kratek čas.

V hitrem diru se ogrejem,
Kot bi sedel za pečjó,
Še na lakoto pozabim,
Pa večerja slajša bo.

In če padem, zopet vstanem
In zadržam se naprej
Po ledeni skorji hitro
Kakor vetrič, hej, juhej!

Aleksij Ivanov.



Pomlad v zimi.

Le zapihaj, le zapihaj,
Veter, čez sneženo plan;
Saj zapihati ne moreš
V sobo k nam, v naš gorki stan.

Mi smo skriti kakor v gnezdu,
Gorki váruje nas hram;
Zunaj naj razsaja zima,
Pomlad v sobi sije nam.

Taras Vasiljev.



Zatajuj se!

3. Vsi ljudje se morajo zatajevati.

1. Kdorkoli, hoče biti zveličan, se mora zatajevati. Tega se kaj lahko prepričamo, ako pomislimo, da so v tem oziru le samo trojni ljudje na zemlji: nedolžni, izpokorniki in grešniki.

Vsi nedolžni se morajo veliko vojskovati in zatajevati, ako hočejo ostati v nedolžnosti. Nedolžen se namreč sme imenovati le oni srečni človek, ki ves čas svojega življenja ni storil nobenega smrtnega greha, ki je torej zvesto izpolnjeval vse božje in cerkvene zapovedi, zlasti pa se skrbno izogibal vseh grehov zoper *šesto božjo zapoved*, ter si ohranil brezmadežno čistost srca. Taka sreča se ne more pridobiti brez stalnega in naporenega vojskovanja zoper lastno hudo nagnjenje, zoper pohujšljivosti zlobnega sveta in zoper napade hudobnega duha, — torej ne brez neprestanega zatajevanja.

Izpokorniki se morajo še bolj premagovati, ker morajo zdaj, po svojem poboljšanju, pošteno in čisto živeti, ohraniti si takozvano „izpokorno nedolžnost“; poleg tega jim je pa še treba popravljati stare grehe in napake ter zadostovati zanje. Izkušnjave in grešne nevarnosti so jim tem hujše in večje, čimbolj so se že bili privadili grehu.

Največ zatajevanja pa je treba grešniku, ker mora izpolniti kar tri dolžnosti: zapustiti greh in se poboljšati, poslej zadostovati za odpuščene grehe in stanoviten ostati na pravi poti.

Poleg tega še zahteva katekizem od vseh ljudi, da morajo hrepeneti po krščanski popolnosti, t. j. „prizadevati si, da vedno bolj ljubijo Boga in kar najboljše mogoče opravljajo vsako delo“. To plemenito prizadevanje se pa še celó ne more izvrševati brez zatajevanja. Tukaj še posebej velja modrih dušnih voditeljev pravilo: „Toliko boš napredoval v dobrem, kolikor se boš zatajeval.“

2. Da se mora človek premagovati v vsaki dobi svojega življenja, je razvidno že iz poprejšnjega sestavka. Tukaj nam je še posebno poudarjati, da se je treba zatajevati v vsakem stanu in vseh okoliščinah življenja.

V vsakem stanu se opazuje zlasti ta-le dvojna težkoča:

a) Mnogo je ljudi, ki niso zadovoljni s svojim stanom in mislijo, da bi bili srečnejši, ko bi si bili izbrali kak drug stan. Posebno jim raste nezadovoljnost, ako so v taki službi, da se je mogoče pomikati do čimdalje višjega mesta, pa jim je sreča nemila, da ne dosežejo zaželjenega mesta o pravem času ali pa sploh ne. Takim je treba velikega zatajevanja, ako si hočejo ohraniti mir in zadovoljnost srca ter si obenem množiti zasluge v nebesih.

b) Ker se stanovske dolžnosti ponavljajo dan na dan, se jih človek polagoma naveliča in najtežja se mu zdé uprav ona opravila, ki jih naklada njegov stan. Zdi se mu, da bi vse drugo laglje in uspešneje opravljal. Marsikateri učenec, n. pr., ni len, marveč ga učenje celo veseli; a učil bi se rad kaj drugega, kar bi si sam izbral „prostovoljno“; le to se mu zdi tako neprijetno, kar mu nalaga šola, kar mu velevalo učitelji. In slično je v vseh drugih stanovih. Torej zadovoljno, veselo in tudi pred Bogom zaslužno bi mogel izpolnjevati svoje stanovske dolžnosti le oni izvrstni človek, ki se je temeljito izučil v kriščanskem zatajevanju.

Sploh pa je treba imeti v vsakem stanu polno ozirov navzgor in navzdol in na vse strani, kar zopet zahteva mnogo zatajevanja.

Bodi torej prepričan, kdorkoli si, da ne moreš biti izvrsten človek brez zatajevanja in premagovanja!

* * *

Obleka za plesno veselico. Ivanka, hči imovitih staršev iz boljših krogov, je bila v najlepši dobi človeškega življenja; štela je kakih 20 let. Bila je oli-

kana, a tudi izurjena v gospodinjskih opravilih, ki jih je jako spretno izvrševala na veliko radost svoje vrle matere. Pa še bolj se je odlikovala po svoji neprisljeni, a temeljiti bogoljubnosti. Radi njenega modrega vedenja so jo čislali vsi, ki so jo natančneje poznali. Marsikatera mati je natihoma rekla: „Srečna bi bila, ko bi imela tako hčer.“

Kako opravičena je bila taka pohvala, se je pokazalo v tem-le dogodku.

Ivankina družina je bila povabljena na sijajno plesno veselico v neki odlični hiši. Starši niso odklonili vabila in obljubili tudi v Ivankinem imenu brez njene vednosti.

Ko mati pove blagi hčerki, da je povabljena na plesno veselico, kjer bode veliko odlične gospode, da je to veliko odlikovanje za družino in posebej zanjo, se gospodična Ivanka nekoliko zamisli, a potem, kot bi bila kdosiye kako vesela takega povabila, vzkligne: „Pa za tako veselico je treba posebne obleke!“

Mati: „Kajpada; treba je misliti na to.“

Gospodična: „Oh, mama, ako mi hočete napraviti res pravo veselje, dovolite, da si sama izberem obleko. To je moj prvi bal, in oblečena hočem biti nenavadno, „originalno“.“

„Voli si sama obleko, hčerka moja.“

„Še več“, pristavi Ivanka, „želim, da bi ostalo to tajno ter bi nihče ne izvedel poprej, niti vi, mama.“

„Kako si otročja!“ reče mati in dovoli.

Že se bliža ura, ko bo treba odhajati na večerno veselico. Oče in mati sta že pripravljena; skoro nestrpno čakata Ivanke. Kar se odpro vrata, in vesela, a radi razburjenosti nekoliko bleda, se prikaže „sestra usmiljenka, hčerka sv. Vincencija Pavljanskega“.

„Ivanka, kaj pomeni to oblačilo?“

A že kleči hčerka ob kolenih svoje matere proseč:

„Oprostite, mati! Pa to-le je obleka, ki jo hočem nositi odslej. Pustite me, da se posvetim ljubemu Bogu, ubožcem, bolnikom, sirotam, starčkom.“

Ob tem se razjoka. Tudi oče in mati se solzita. Ko se nekoliko pomirijo, vzdigne mati hčerko, se ozre proti razpelu, poleg katerega je visela ura njenega nepozabnega sina, Ivankinega vrlega brata, ki je padel v boju, ter vzklikne: „Enega mojih otrok sem dala domovini, ko ga je zahtevala od mene; moj Bog, ti zahtevaš še drugega, darujem ti ga!“

Oni, ki so zastonj vabili na ples, so bili kmalu potem povabljeni k samostanski svečanosti, ko je bila Ivanka slovesno sprejeta v red usmiljenih sester.

Zagotovim vam, da tako zatajenje ni bilo prvo, marveč da se je morala gospodična Ivanka mnogokrat in veliko zatajevati, preden je bila tako izurjena v tej sveti umetnosti. (Po „Paillettes d'or“.)



Zima — že beži!

Zima je bogatih rok —
Snežec siplje kroginkrog.

Z drevja se osiplje sneg,
Že kopni ravan in breg!

Zima polna je solzâ,
Ker je mehkega srcâ.

Kdor še zdaj objemlje peč,
Naj gre rajši v zemljo leč!

Naj le dahne jug čez plan,
Pa bo slednji kot solzân.

Kdor junak je, vun na plan,
Že pomladni sije dan!

Reke se otajajo,
Ribice zarajajo.

Že škrjanček žvrgoli:
Holarija, holari — — —

Stepin.



Bavbav na vasi.

„Jej, jej“, je tarnal črni Bavbav, ko je spel v ponočnih urah skozi tiho vas. „Oh, že ves teden hodim po vasi, a niti enega paglavca še nisem dejal v koš. — O, jaz revež!“

Bavbav se je vsedel na obcestni kamen, odložil veliki koš in se zamislil v žalostne misli. Nočni vetrec se je igral z njegovimi razmršenimi lasmi in mu šepetal tako dolgo nekaj na uho, da se je Bavbav razjezil na vso moč.

„Boš dal mir, sitnež!“ je zarenčal s tako močnim glasom, da se je preplašil sosedov Sultan, in je pričel žalostno cviliti.

„He-he-he, dedek, pa me ujemi, če me moreš!“ ga je dražil vetrec. Zaprašil se je v njegovo dolgo brado, in potem hitro zbežal.

Bavbav je imel zopet mir . . . „Hm, če grem k Dolinarju, ni nič zame“, je momljal sam s sabo. „Pri Kovačevih tudi nič, pri Grudnovih ravno tako . . . A kje bi kaj dobil?“

Bavbav je zaman razmišljal — nikjer daleč naokoli ni poznal otroka, ki bi bil zrel za njegov široki koš. — Nejevoljen je vstal in si zopet oprtal koš. S počasnimi koraki je stopal dalje po vasi in se hrepeneč oziral skozi okna v hiše, kjer so sedeli možje in žene okrog miz, a otroci so že spali v gorkih posteljah.

Črni mož je došel že do konca vasi. Tedaj se mu je pa hipoma zazdelo, da kliče nekdo njegovo ime. Postal je in pazno prisluškoval . . .

„Pridi, Bavbav! — Kje si, Bavbav?“ je čul natančno iz Grudnove hiše.

Bavbavu se je razveselilo srce. — Ej, vendar enkrat, po dolgem času ga čaka nekaj! Spustil se je v tek in letel, kolikor je mogel.

Hrabri psički so se plašno umaknili pred njim za hišo, skrili se na vrtu in strahú cvilili. Bela muca

se je ravno plazila čez ograjo, da bi šla v sosedovo hrambo malo v vas h klobasicam. Toda v hipu je zapazila Bavbava in v svojem grešnem srcu je mislila, da prihaja sosed nadnjo z gorko palico. Skočila je z ograje ter zbežala v velikih skokih čez cesto . . .

Toda v tem trenutku je priletel mimo Bavbav in zadel z nogo ob mucu — izpotaknil se in padel na cesto, kakor je bil dolg in širok.

„Mijav, mijav!“ je vzkliknila muca vsa preplašena. Trepetaje je zbežala do lipe in splezala na vrh. Tam gori je gledala v strahu naokoli, na cesto, kjer se je pobiral Bavbav počasi s tal.

Črni mož je momljaj, [da je bilo strah in groza. — Pobral je svoj koš, ki mu je v padcu odletel daleč v stran, in je zdirjal proti Grudnovi hiši. Ko je došel, se je ozrl skozi okno. — Pri Grudnu so ravno molili in Grudnov Pepček, ki je malo prej jokaj, je molil pobožno.

Bavbav se je razjezil še bolj. Zopet ga je prevaralo upanje; saj ne sme vzeti otroka, ako moli pobožno. Ves togoten stopi od okna in koraka nazaj. —

Tedaj pa zagleda na ograji ono mucu, ki se je hotela na vsak način tisto noč mastiti s sosedovimi klobasicami. Pozabila je že ves strah in čutila se je popolnoma varno.

Po prstih se ji je približal Bavbav . . . Cap! in mačica je ležala v velikem košu, še preden se je zavedela.

Bavbav je bil vesel, da ne gre prazen domov. Ima vsaj zlobno tatico, da jo kaznuje z najostrejšo kaznijo. V duhu ga je že obšla velika zadovoljnost.

Toda naenkrat je zaslišal za sabo glas: „Mijav, Bavbav! srečno pot ti želim — pa ne bodi jezen name!“

Bavbav se ozre osupel nazaj — in zagleda, kako v najhitrejšem diru beži čez polje muca, ki jo je bil pred nekoliko trenutki vtaknil v koš. — Zvita tatica se je nevidno zmuznila iz neljube ječe.

Bavbav ni vedel, kaj bi počel od same togote. — Vrhutega je zavel zopet vetrec in ga jel dražiti:

„Dedek, no — kaj ne greste za njo? Seveda, koš imate poln, kaj vas briga ta uboga muca! — He-he-he, dedek, he-he-he!“

Bavbav je hotel vloviti tega sitneža — a urni vetrec jo je odkuril v gozd, kjer ga je zaman iskal črni mož. Le včasih se je oglasil Bavbavu iz raznih strani: „He-he-he, dedek, he-he-he!“

A Bavbav je preiskal vsak grm, vsako drevo, da bi ga našel. Vse zaman . . . Jutranji žarki so se že prikradli v gozd. Ko so zapazili Bavbava, so se razsrdili: „No, kaj pa ti strašiš podnevi? Ali se ne boš hitro izgubil?“

Jezno se je zavrtel Bavbav, in je izginil, da ga ni bilo videti tri noči nikjer

C. Slavin.



Pridi, pridi!

Že greje solnčece gorkeje,

Že taja ivje se in led,

Oj kmalu bo pomlad premila

Ogrela mrzli svet.



Oj kmalu bodo cvetke cvele,

Mladina pela bo glasno,

Nedolžnih srčec bo veselje

Odmevalo v nebo.

In venčke bodo cvetne vili,

Krasili z njimi si glavé,

Po trati bodo se vrtili

In peli pesmice glasné.

In z neba solnčece bo zlato

Smejalo zemlji se sladko...

Ah pridi, pridi, vesna zorna,

Čez zeleno goró!

Aleksij Ivanov.



Ugasla pipa.

Mož sneženi, kaj se jočeš,
Saj nič huđega ti ni?
Solnček, glej, kako nam sveti,
Da se v žarkih sneg topi.

Ej, raduj se z mano vendar,
Saj že skoro pomlad bo,
Pa isknilo se v veselju
Lice bo ti in oko.

Saj pobegnil v daljne gore
Bo že vendar sitni mraz,
Pa zavel bo teloh v snegu,
Pa vesel boš ti in jaz.

No, ti mož! še vedno jočeš? —
Ah, zdaj vidim, kaj ti je:
Pipa ugasla! — préeej, préeej
Ti Ivanka jo prižge!

Potlej morda vendar, vendar
Žalost z lice izgine ti,
Ko iz pipice pod nosek
Dim iz listja šine ti?

A. P. Grigorjev.



„Jaz grem k mamici!“



Svečnici je bilo. Králjevi otroci izjemoma niso šli k maši, ker je bilo strašno slabo vreme. Že tri dni je neprenehoma snežilo in snega je palo toliko kot že več let ne. Pa Králjevi so bili tudi še majčkeni, in kdo bi si jih bil upal pustiti v takem vremenu ven v sneg.

Anica je pravkar izpolnila leto, Stanko se je znal že drsati in je bil star pet let, Francek pa je hodil prvo leto v šolo.

Ostali so torej doma, pri gorki peči in so molili z babico sv. rožni venec. Ko so izmolili, so prižgali svečice. Vsak je imel svojo, še celo Anica, ki jo je na vsak način hotela pojesti . . . Tako prijetno so gorele svečice, da so otroci vsi v veselju skakali po sobi in kazali babici, kako kaplja vosek od njih. To se jim je zdelo neizrečeno čudno, in Anica je vselej iztegnila roko, a jo hitro spet odtegnila, ker jo je speklo.

Ko so dogorele svečice, so sedli babica k peči v svoj stari kotiček, pa so začeli praviti radovedni deci lepo povest:

Živela je nekoč uboga vdova. Imela je edino hčerko Reziko. Stanovali sta poleg mesta v grdi hiši. Njiju soba je bila nekđaj — konjski hlev. Mračno in mokro je bilo v tem prostoru in ni bilo čudo, da je začela ženica hirati. Postajala je od dne do dne slabejša.

Nekega večera je zaslutila, da bo umrla. Poklicali so izpovednika, ki so jo pripravili na smrt.

Ko so odšli mašnik, pokliče mati k sebi hčerko in ji reče: „Ljubo dete! Vidiš, jaz bom morala kmalu s sveta v večno domovino, če mi jo pripravi božja usmiljenost. Zapustila te bom samo na svetu. A ne žalosti se! Ravnaj se po mojih naukih, da se kdaj vidiva na boljšem svetu, v večnem življenju!“

Mati utihne, poda hčerki roko in začne umirati.

Mirno so pokopali ubogo vdovo. Samo hčerka je šla za pogrebom in tiho molila za mamico.

Zdaj se je začelo zanjo življenje polno bridkosti in nadlog. Izgubila je mamico. Ali veste, otročiči, kaj je detetu mati? — Kar je rastlini zemlja, bučelici cvet, popotniku na večer mirna postelj . . .

Otroku je mati najdražji biser, ki presega vse druge bisere. To je biser, ki se ne dobi v mrzli zemlji, to je nekaj višjega . . .

Siroto Reziko je vzela po materini smrti k sebi stara, huda sorodnica.

Ta ni bila njeni materi prav nič podobna. Stanovala je v mestu v lepi hiši. Njene sobe so bile pregrnjene z lepimi preprogami. Po stenah je viselo polno ogledal in podob. A svetniških ni bilo med njimi. Rezika je prišla torej v njeno hišo, kjer naj bi služila kot dekla.

Sorodnica ji je odkazala čudno sobo, kjer je bilo vse prazno. Stene so bile porisane, a nič lepih podob ni bilo na njih.

Rezika se je tam nastanila. Sčasoma si je kupila za prisluženi denar več svetniških slik in jih je obesila v svojo sobo na zid.

Nekoč pride slučajno njena gospodinja v to sobo. Ko ugleda svete podobe, reče:

„Kje si dobila to?“

„Kupila sem jih, gospa, na trgu poleg cerkve!“ odgovori deklica ponižno.

„Kaj kupuješ to neumnost! Nesi nazaj, če ne, jih pomečem v ogenj!“

Tako je govorila brezbožna gospa. Božje podobe ji niso bile všeč. Zato je rekla, naj jih nese nazaj.

Rezika ni tako storila, kot ji je velela gospa. Držala se je materinih besed, ki so ji večkrat rekli:

„Božje podobe obesi v sobo na zid in ne pusti, da bi jih kdo skrunil!“

Nekega dne je pustila svetinjico, spomin materin, v kuhinji. Gospa jo najde in pokliče Reziko.

„Tu imaš spet nekaj, kar bi ti ne bilo treba!“

„Svetinjico so mi dali mati. Prosim, dajte mi jo nazaj!“ reče odločno deklica.

Gospa se zlobno nasmeje, odpre okno in vrže svetinjico na cesto, rekoč: „Tu imaš! Idi za njo, neubogljivi otrok, in ne prikaži se mi več . . .“

Rezika je bila komaj toliko odrastla, da se je za silo sama preživila, in morala je že iz hiše.

Na predvečer, predno bi morala oditi, prižge v svoji sobi svečico, vzame v roko molitvenik in začne moliti. Nikdar ji ni bilo še tako čudno pri srcu kot ta večer.

Svečica je slabo brlela, ona je pa goreče molila za svojo mater in prosila Boga pomoči.

Utrujena se je naslonila na mizo. Kmalu zadremlje in obdajo jo sladke sanje . . .

Prikazala se ji je mati . . . Lepo je bila opravljena in na glavi je imela venec iz belih rož. Nasmehljala se ji je in jo prijela za roko . . . Zrla ji je dolgo v oči, potem pa izpregovorila:

„Ljubo moje dete! Kratko časa se nisva videli, a vendar si morala že mnogo prestati. To me žalosti, a obenem veseli . . . Kajti pokazala si dobre lastnosti, in to mi je všeč. Všeč je tudi Očetu nebeškemu, ki te ima zelo, zelo rad. Moji nauki so ti trdno zapisani v srcu, in to je prav. Varovala si blagoslovljeno svetinjo Matere božje, ki sem ti jo darovala v spomin. Ob nji si meni in Mariji obljubila nedolžnost . . . Izkusila si dovolj in čaka te še hujše. Iti moraš po svetu, a ne boš šla . . . Jaz sem prosila pri Bogu zate in uslišana sem bila . . . Z Bogom, detece, na svidenje v večnem veselju . . .“

Mati izgine. Mimo nje je pa švignil angel, začutila je njegovo mrzlo, božajočo perutnico. Postalo ji je vroče in vzdihnila je tiho: „Jaz grem k mami!“ . . .

Tiha molitev se je širila po sobi, a kmalu je spet utihnila . . .

Zjutraj so trkali na vrata, a Rezike ni bilo vñ. Odprli so jih siloma . . . Slonela je na mizi in poleg nje je ležala ugasla sveča. Bila je mrzla — mrtva . . .

Ko je gospa to izvedela, jo je zapekla vest. Vsem je bilo žal za pridno deklico.

Drugo noč je imela gospa prijetne sanje. Prišla je Rezika k nji. Prijela jo je za roko in ji govorila:

„Dobra gospa! Bog vam povrne vse, kar ste mi storili dobrega . . . Prosila bom za vas pri Bogu, presrčno bom prosila. Toda vi niste na pravi poti. Vaš angel varih je vedno žalosten. A včasih — kakor sem izvedela — ste bili dobri. Usmiljenje do revežev je bila vaša najlepša čednost. In zaradi tistih dobrih del vam smem razodeti vse te skrivnosti . . . Pojdite na drugo boljšo pot . . . Po njej dospete tudi vi k nam . . . Slušajte me, gospa! Z Bogom, z Bogom . . .“

Gospa se vzbudi in pogleda okrog sebe. Premišljevatí začne, kar se ji je sanjalo. Premišljevatí začne svoje dosedanje življenje: Spomnila se je svoje mladosti in svoje mamice . . .

Ko je prišla dekla v sobo, je klečala gospa na tleh in bridko jokala.

Od tistega dne je začela drugače živeti. Očistila je pri sv. izpovedi dušo in izpremenila svojo sobo v kapelico. Nebroj siromakov je prihajalo vsak dan pred njena vrata. Slednji je šepetal, gredoč po stopnjicah: „O Bog, zaščitnik siromakov, poplačaj stoterno tej dobri gospe!“

Pretekli so trije meseci. Gospa je prodala vso svojo lastnino in razdelila del denarja med reveže. Drugi del pa je podarila samostanu, v katerega se je preselila, da preživi zadnje dni svojega življenja mirno in v milosti božji . . .

Tako je dobra deklica osrečila tudi trdo gospo. Glejte, otroci! Vse to je sad ljubezni materinske, otroške potrpežljivosti in zaupne molitve . . .

Tako je končala babica. Ljudje so že prihajali iz cerkve. Otroci so pa zrli v resni obraz babice in vsak je blagroval na tihem tisto dobro deklico . . .

Taras Vaziljev.



Dobro dete.

Bila je huda zima. Sneg je nadebelo pokrival zemljo. Skedenj, vrt in hiše — vse je bilo zasuto.

Hud čas je nastopil za vrabiče. Reveži niso mogli dobiti niti zrnja. Od gladu in mraza so žalostno čivkali in letali okrog hiš.

Marici, hčerki premožnih staršev, so se vrabiči zelo smilili. Nabirala je drobtinic, primešala nekoliko zrn in to posipala gladnim vrabcem.

Brat jo je pa karal: „Kaj prezebaš vedno zunaj? Pojdi v sobo, da se ne prehladiš.“

„Smilijo se mi lačni vrabci“, je odgovorila Marica. „Hočem jih nasititi.“

„Če jih še tako krmiš, vseh nikdar ne nakrmiš. Jih je preveč“, reče brat.

Marica pa odgovori: „Ko bi v vsaki hiši vsaj eden skrbel za te siromake, pa bi gotovo nikjer ne stradali.“

V. Žirov.



Idi, mrzla zima.

Idi, mrzla zima, idi,	Vzbudi zopet maj se rajski,
Le poberi se od nas!	Izpremeni v cvet nam svet;
Vrni se pomlad cvetoča,	Da iz prsi naših v gajih
Leta najkrasnejši čas!	Spev glasil se bode vnet.

Ptički radostno za nami
Pesmi bodo pevali,
In veselja glasi bodo
Do neba odmevali.

Slavko Slavič.



Lonček.

Lonček, črni lonček,
Hitro nam zavri,
Ker po delu trudni
Smo in lačni vsi!

Delali možica
Smo si iz snega,
Na saneh vozili
Se črez klanca dva.

Lonček, črni lonček,
Hitro nam zavri,
Že nam kaša tečna
Iz tebe diši.

Ko se je najemo,
Še pomolimo,
Potlej pa možica
Spet obkolimo.

Gradiški.



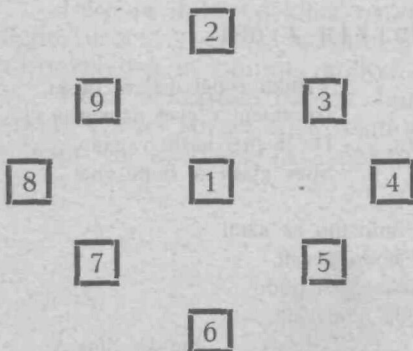
Kratkočasnica.

1. Mihec ni hotel mirovati pri večerji; zato ga izpodé mati pred vrata. Ko se joka pred hišo, zapazi, da se je zvezda utrnila. „Ej, zvezda,“ ji reče Mihec, „ali tudi ti nisi dala miru v nebesih, ker so te izpodili ven?“

G. in P.

Zvezdna zastavica.

(Priobčil „Internus“.)



Mesto številčk postavite zloge, in sicer tako, da bo pomenilo: 1 pre-slavno mesto, 12 prebi-valko tega mesta, 23 pokrivalo, 34 izhlapevanje, 45 del roke, 56 predrago nam osebo, 67 drevo, 78 slovensko reko, 89 to, kar nam je angel na našem zemskem potovanju; poleg tega še: 28 priljubljeno hrano, 53 natančen krajni obris, 73 miren veter.

(Rešitev in imena rešilcev v prih. števil.)